

РЕШЕНИЕ

№ 939

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 16.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10886** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от „Пирин турс 2002“ ЕООД срещу Решение № 000030-11071/17.10.2024г. на Изпълнителния директор на Националната агенция по приходите / НАП/, с което е оставено без уважение искане, вх. № М-26-П-740/08.09.2024г. на жалбоподателя за изплащане на лихва в размер на 20 314.73 лева по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева.

С жалбата се иска отмяна на оспорения акт, при следните съображения: С Решение № 000030-2613/29.03.2023г. на ИД на НАП, на основание влязло в сила Решение №7858/20.12.2022г. по АД 7599/2022г. по описа на АССГ, е уважено искане №26-П-429/04.07.2022г. по описа на ЦУ на НАП, заявено от жалбоподателя за възстановена недължимо платена такса – по чл. 30, ал.6 от ЗХ за обект с адрес в [населено място], ул. А. С.“ № 74 в размер от 100 000 лева.

Сумата е възстановена на 25.04.2023г.

С искане № М-26-П-740/18.09.2024г. по описа на ТД на НАП, на основание чл. 129, ал.1 от ДОПК дружеството е поискало прихващане или възстановяване на недължимо платени и събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби, а именно – сумата от 20 314.73 лева, представляваща законна лихва за забава, за периода 11.05.2021г. до 25.04.2023г.- датата на възстановяване на таксата.

С оспореното решение № 000030-11071/17.10.2024г. на ИД на НАП искането е оставено без уважение.

Органът се е позовал на настоящата редакция на ЗХ, в която липсва уредба на хипотезите, когато недължимо платените суми за такси се връщат със законна лихва, което се твърди, че представлява празнота в закона. Посочено е още, че ИД на НАП осъществява дейностите по надзор върху хазарта ex lege, а не в качеството на орган по приходите / чл.129 от ДОПК/. Производството по чл. 129 от ДОПК приключва с акт за прихващане или възстановяване или с ревизионен акт, като те подлежат на административно оспорване пред горестоящия орган. Различен е характерът на производството по чл. 30, ал.6 от ЗХ, които са извън предмета на ДОПК и се развиват по друг ред. Ответникът е приел, че това производство не се осъществява от органи по приходите и приключва с АУПДВ от името на органа в качеството му на орган по контрол върху хазарта.

Не споделят така изложените мотиви, предвид следното:

В компетентността на ИД на НАП по чл. 17, ал. 1 от ЗХ не е включено възстановяване на недължимо платени държавни такси. В ЗХ е уредена процедура по възстановяване на таксите по чл. 30, ал. 3и ал.4 с препращане към реда за възстановяване по ДОПК. При липса на правила за възстановяване на държавна такса по ЗХ, би следвало по аналогия да се приложи процедурата по чл. 92, ал.4 от ЗХ по арг. от чл. 46, ал.2 от ЗНА.

Счита, че редът за възстановяване по чл. 128 и чл. 129 от ДОПК предписва извършването му от орган по приходите, който издава акт за прихващане или възстановяване или отказа издаването му. Съгласно чл. 152, ал.2 от ДОПК, решаващ орган е съответният директор на Дирекция „Обжалване еи данъчно-осигурителна практика“ на ЦУ на НАП. Сочи, че компетентността е нормативно призната способност на даден орган да издаде конкретен акт, като може да произтича от закон или друг нормативен акт или чрез възлагане от друг орган.

Моли актът да бъде прогласен за нищожен, като постановен при липса на компетентност по чл. 173, ал.2 от АПК и преписката да бъде изпратена на компетентния такъв.

За пълнота излага мотиви и за незаконосъобразност по съществуването на спора.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк Б. с редовно пълномощно, който поддържа жалбата и претендира разноски по списък.

Ответникът Изпълнителен директор на НАП се представлява от юрк С., който оспорва жалбата, като поддържа приложеното по делото становище. Представя писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от страна с накърнени интереси и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява и основателна, предвид следното:

Няма спор по фактите.

С Решение № 000030-2613/29.03.2023г. на ИД на НАП, на основание влязло в сила Решение №7858/20.12.2022г. по АД 7599/2022г. по описа на АССГ, е уважено искане №26-П-429/04.07.2022г. по описа на ЦУ на НАП, заявено от жалбоподателя за възстановена недължимо платена такса – по чл. 30, ал.6 от ЗХ за обект с адрес в [населено място], ул. А. С.“ № 74 в размер от 100 000 лева.

Сумата е възстановена на 25.04.2023г.

С искане № М-26-П-740/18.09.2024г. по описа на ТД на НАП, на основание чл.

129, ал.1 от ДОПК дружеството е поискало прихващане или възстановяване на недължимо платени и събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби, а именно – сумата от 20 314.73 лева, представляваща законна лихва за забава, за периода 11.05.2021г. до 25.04.2023г.- датата на възстановяване на таксата.

С процесното Решение № 000030-11071/17.10.2024г. на Изпълнителния директор на Националната агенция по приходите / НАП/ е оставено без уважение искане, вх. № М-26-П-740/08.09.2024г. на жалбоподателя за изплащане на лихва в размер на 20 314.73 лева по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева.

Изложените съображения на органа се свеждат до неприложимост на основание чл.46, ал.2 ЗНА на нормата на чл.129, ал. 6 ДОПК, тъй като изпълнителният директор на НАП действал не в качеството на орган по приходите, а в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта по силата на чл.16 от ЗХ.

Относно процесуалният ред, по който е следвало да бъде разгледано искането за лихвите, съдът приема следното:

Доколкото в Закона за хазарта (ЗХ) липсва изрична уредба относно лихви в хипотезите, когато се връщат недължимо платените суми за такси, платени по този закон, е налице непълнота на закона, преодолима на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА, предвиждащ че: "Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.". Обстоятелството, че специалният закон не съдържа изрични правила за дължимост на лихва върху недължимо внесени задължения за такси, не препятства приложението на ДОПК. Т. препятствие би било налице единствено, ако материалният данъчен закон - ЗХ изрично изключваше дължимост на лихви, каквото изключване цитираният закон не съдържа. На основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми за такси, определени с незаконосъобразен акт, заедно със законната лихва, следва да намери приложение чл. 129, ал. 6 ДОПК . При непълнота на специалния закон, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, следва да се приложат чл. 128 - чл. 130 ДОПК и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно дължимостта на лихви при възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за държавни и общински такси, установени по основание със закон - чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК.

Въпреки, че в чл.92 ЗХ не е уредено изрично установяването, събирането и възстановяването на таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ, нормите на § 21, ал.3 и § 22, ал.3 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. изрично препращат за тяхното деклариране и установяване към условията и реда на чл.92 ЗХ, като ал.4 от същия изрично предвижда, че недължимо платени или събрани суми (...) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Предвид изложеното, съдът приема, че преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който тя се дължи, следва да бъде извършена съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК, включително относно това дали недължимо платената такса е внесена въз основа на акт на орган по приходите или въз основа на закона, съответно дали тя се дължи и за кой период.

Относно реда за възстановяването, съгласно чл. 128 и 129 от ДОПК,

възстановяването на недължимо платени суми, съответно лихви върху тях, се извършва от орган по приходите, който издава акт за прихващане или възстановяване или отказва издаването му, който акт съгласно чл. 129, ал. 7 от ДОПК подлежи на обжалване по реда за обжалване на ревизионните актове. Съгласно чл. 152, ал. 2 от ДОПК, решаващ орган е съответният директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при централното управление на Националната агенция за приходите. Нормата на чл.156, ал.2 ДОПК изрично предвижда, че на съдебно обжалване подлежи само акт, който не е отменен при задължителното обжалване по административен ред. Т.е., проведеното, с негативен за жалбоподателя резултат, административно оспорване на акта е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното обжалване.

Въпреки, че съгласно чл.7 от Закона за Националната агенция за приходите орган по приходите е и сезираният с искането на жалбоподателя изпълнителен директор на НАП, съгласно чл.7, ал.1 от ДОПК, актовете по този кодекс /каквото и Акта за прихващане и възстановяване/ се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция, в случая с оглед седалището на дружеството в [населено място] - от ТД на НАП-С.. Т.е. изпълнителният директор не е бил компетентен да разгледа искането за възстановяване на лихвата върху неоснователно внесена такса, с оглед на което постановеното от него решение следва да бъде прогласено за нищожно, а на основание чл.173, ал.2 АПК – преписката да се изпрати на компетентния орган по приходите при ТД на НАП-С. за произнасяне в 30-дневния срок по чл.129, ал.5 ДОПК.

Предвид изхода на делото – следва да се уважи искането на жалбоподателят за присъждане на разноски в размер на 250 лева, от които 200лв- юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 24 и чл. 25 от НПП и с оглед фактичката и правна сложност на делото и 50лв.- държавна такса.

Водим от горното Административен съд София-град, Второ отделение, 48 състав,

Р Е Ш И :

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № 000030-11071/17.10.2024г. на Изпълнителния директор на Националната агенция по приходите / НАП/, с което е оставено без уважение искане, вх. № М-26-П-740/08.09.2024г. на жалбоподателя за изплащане на лихва в размер на 20 314.73 лева по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева.

ИЗПРАЩА на орган по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. преписката образувана искане, вх. № М-26-П-740/08.09.2024г. „Пирин турс 2002“ ЕООД за изплащане на лихва в размер на 20 314.73 лева по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева, за произнасяне при спазване на дадените в мотивите не решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Пирин турс 2002“ ЕООД, съдебни разноски в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева.

Решението подрежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните и на орган по приходите при ТД на НАП-С..

СЪДИЯ